

Jill Mansell

Lupaa
minulle

Jill Mansell

Suomentanut Riina Vuokko

Lupaa minulle

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Riina Vuokko
Englanninkielinen alkuteos *Promise Me*
Copyright © 2023 Jill Mansell
Suomenkielinen laitos © Riina Vuokko ja Bazar Kustannus 2024

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-403-177-6

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Tämä kirja on omistettu joukolle lempi-ihmisiäni!

Marion Donaldson on jo vuosia ollut upea, kärsivällinen ja loputtoman kannustava kustannustoimittajani.

Jane Judd on ollut upea Britannian-agenttini siitä lähtien kun aloitin urani, silloin kun olin vielä – huh sentään – nuori.

Mahtavat kirjailijaystäväni, sekä netissä että lähipiirissäni, ovat ne, joiden avulla jaksan jatkaa niin hyvinä kuin huonoinakin aikoina – en tiedä, miten selviytyisin ilman teitä kaikkia. En uskalla tehdä nyt nimelistaa, pelottaa liikaa, että unohtaisin vahingossa jonkun keskeisimmistä, mutta te kaikki teette tästä kummallisesta työstä paljon hauskeempaa kuin se muuten olisi.

Kiitokset myös kirjailijakollegoilleni Ruby Basulle ja Gillian McAllisterille, jotka vastasivat avunhuutooni ja antoivat kirjaani varten kullannarvoisia neuvoja testamenteista ja niihin liittyvästä lainsäädännöstä. (Niiden seurauksena juoneen tuli muutoksia, mutta niinhän juoniin usein tulee, ja ison osan siitä jouduin hylkäämään kokonaan turhana, mutta olen silti loputtoman kiitollinen.)

Sanomattakin on selvää, että olen kiitollinen koko Headlinen väelle, samoin kuin kaikille kustantajilleni, agenteilleni,

kustannustoimittajilleni, kansisuunnittelijoilleni, PR-vastavilleni, myynnin väelle, kirjakaupoille ja kirjabloggaajille kautta koko maailman. Teistä jokainen antaa oman tärkeän panoksensa, ja ilman teitä tästä ei tulisi mitään.

Ja lopuksi: jos olet nauttinut jostakin aiemmasta kirjastani ja aiot lukea tämän, suuret kiitokset myös sinulle – sinulla on loistava maku!

Luku 1

”Siis miten paljon?” Mies, joka seiso i kassajonossa Loun edessä, tuijotti myyjää epäuskoisena.

”No niin, hyvä herra, ei tarvitse ihan samaa joka kerta ihmetellä.” Myyjä oli selvästi tottunut asiakkaan pahantuulisuuteen. ”Hinnat eivät ole muuttuneet miksikään sitten viime viikon.”

”Liian korkeat ne ovat kumminkin. Ei semmoisen pitäisi olla laillista. Äläkä herroittele.” Mies maksoi ostoksensa luottokortilla, otti muovikassin johon myyjä oli pakannut ostokset valmiiksi, käveli raihnaisesti liukuovelle ja tökkäsi niitä vielä kävelykepillään kun ne avautuivat hänen mielestään liian hitaasti.

”Jos tuon sedän suusta vielä jonain päivänä kuuluu mitään kiitoksen tapaistakaan, putoan tuoliltani järkytyksestä”, myyjä sanoi hyväntuulisesti hymyillen lyödessään kassaan Loun Merlot-pulloa ja omenadonitsipakettia.

”No, minä kiitän sitten meidän molempien puolesta”, Lou sanoi. ”Kiitos, kiitos.”

Oli aurinkoinen mutta tuulinen elokuun päivä, ja kun Lou astui ulos ovesta, keppinsä kanssa kulkeva mies oli vielä verkkaaisesti matkalla parkkipaikan poikki. Lou pysähtyi ovensuuhun miettimään, kävisikö donitsien kimppuun heti, ja pani samalla merkille, että vanhuksen takana olevan rähjäisen

pakettiauton puskuri oli rutussa ja roikkui puoliksi irti. Samassa puskurin terävä reuna tarttui kiinni miehen muovikassiin. Mies ei ollut varautunut sellaiseen, vaan menetti tasapainonsa ja kaatui maahan, ja ostoskassin sisältö levisi hänen ympärilleen.

Lou juoksi miehen luokse, mutta ehti sanoa vain: "Oletteko –", kun kävelykeppi jo heilahti ja kumautti Louta päähän. "Au!" hän parahti ja nosti käden korvalleen.

"Täältä pesee vielä lisää, usko pois", ukko sanoi ja heristi keppiään. "Apua, soittakaa poliisi! Kimppuuni on käyty! Ryöstö!"

"Mitä ihmettä? Ei täällä mitään ryöstäjiä ole." Lou osoitti tyhjää parkkipaikkaa.

"Sinä tässä yritit ryöstää minut. APUA."

Mikä ihme tuota ukkoa oikein vaivasi? "En minä mikään ryöstäjä ole. Teidän kassinne vain tarttui tuohon rikkinäiseen puskuriin. Minä tulin katsomaan, oletteko kunnossa."

"Ei kai tässä kunnossa voi olla, kun päälle on juuri käyty."

"Kukaan ei ole käynyt kenenkään päälle, te vain menetitte tasapainon ja kaaduitte. No niin, sattuiiko pahasti? Pitäisikö soittaa ambulanssi?"

"Lopeta nyt se höpöttäminen ja kerää ostokset. Kai sinä siihen sentään pystyt? Katso nyt mikä sotku." Ukko viittoili ärtyneenä kohti ostoksiaan, jotka lojuivat parkkipaikalla sikin sokin.

"Selvä, se hoituu kyllä." Muovikassin kylkeen oli repeytynyt iso reikä, joten Lou sulloi viinipullonsa ja donitsirasiansa olkalaukkuun ja käytti omaa muovikassiaan. Ei mennyt kuin hetki, kun säilyketölkit, paketit ja valmiit yhden hengen ateria-annokset oli pakattu kassiin. "No niin, entäs te sitten? Sattuuko mihinkään?"

Ukko pudisti päätään. Hän ei ollut rojahtanut katuun päistikkaa vaan pikemminkin jotenkin lyhistynyt.

”Auttaisinko teidät sitten pystyyn?”

”Ei, kun minä haluan kököttää tässä kuin tatti ainakin seuraavat kaksikymmentäneljä tuntia. Tietysti sinun pitää auttaa minut ylös.”

Lou siirtyi miehen taakse, tarttui kainaloiden alta ja auttoi hänet jaloilleen. ”No niin, tässä vielä tämä”, Lou sanoi ja ojensi ukolle kävelykepin. ”Missä autonne on?”

Ukko osoitti vanhaa harmaata Miniä, ja Lou saattoi hänet sen luokse ja nosti ostokassin takakonttiin. ”No voi herran tähden”, ukko sanoi ja pudisteli päätään.

”Mikä nyt on vialla?”

Ukko otti takkinsa taskusta silmälasit ja irtonaisen linssin ja nosti niitä niin, että Loukin näki kehysten murtuneen. ”Kaaduinkin kai sitten niiden päälle.” Ukko katsoi Louta kuin kaikki olisi hänen syytään. ”Miten minä nyt kotiin pääsen, kun en näe eteeni?”

Kävelemään ukosta ei ilmeisesti ollut. ”Taksilla?”

”Ei. Osaatko ajaa?”

”Osaan, mutta minulla ei ole autoa tässä.”

”No mikäs ongelma se nyt on? Minulla on.” Ukko kaivoi avaimet taskustaan. ”Sinä kuskaat minut kotiin.”

Ukko sanoi sen kuin muita vaihtoehtoja ei olisi. ”Missä se koti on?”

”Mäen päällä. Ei kovin kaukana.” Kun Lou näytti edelleen epäroivän, ukko lisäsi kärttyisästi: ”Vakuutukset ovat kunnossa.”

”Miten minä sitten pääsen takaisin?”

”On kai sinulla jalat.”

Lou huokaisi. Koko juttu oli menossa ihan älyttömäksi: hän oli jotenkin sekaantunut auttamaan kiukkuista eläkeläis-

ukkoa, joka ei hallinnut alkeellisimpiakaan käytöstapoja. Niin kovasti kuin Loun olisikin tehnyt mieli vain kieltäytyä lähtemästä kuskiksi yhtään minnekään, omatunto ei jotenkin sitä sallinut. Lou tiesi kyllä miksi. Se johtui niistä valmisruuista, yhden hengen annoksista. Ukko oli kätttyisiä, koska oli jo vanha, Loun arvion mukaan reilusti yli kahdeksankymmenen. Rahaa oli niukasti, luultavasti vaimo oli kuollut. Mies oli yksinäinen ja onneton, ei päässyt kävelemään ilman keppiään ja varmaan reumatismi vaivasi ja jokaista niveltä kolotti. Lou oli pannut einesruuat merkille jo kun ukko oli lastannut ne kaupan liukuhihnalle, mutta parkkipaikan asfaltilla lojuesaan ne olivat näyttäneet vielä sääliävämmiltä.

Lou oli aina ollut vähän turhankin helläsydäminen. Tienkään hän ei voinut vain kääntää selkäänsä. Hän tarttui avaimiin ja sanoi: ”No niin, mennään. Kyllä minä voin ajaa.”

Ukko katsoi silmät sirrillään. ”Ei sitten mitään hurjastelua.”

Ukon ohjeiden mukaan Lou ajoi ulos kylästä ja pitkin jyrkkään ylämäkeen nousevaa mutkittelevaa tietä, jonka yllä kaartuivat puiden oksat. Auringonvalo tunkeutui läiskinä oksien lomasta.

”Eteenpäin vain”, ukko neuvoi. ”Varovasti siinä mutkassa. Nyt voit hidastaa, se on tässä vasemmalla.”

Lou oli kuvitellut näkevänsä pienen mökkerön, ehkä jo vähän rapistuneen. Jotain sellaista auton pölyiset renkaat ja raapiutunut maalipinta antoivat odottaa.

”Minne sitten?” Lou pysähtyi pihan soratielle.

”Sen kun vain sammutat moottorin. Perillä ollaan.”

”Mutta missä te asutte?”

”Sokeako sinä olet?” ukko kysyi ärtyneesti. ”Siinähän se on suoraan silmiesi edessä.”

Ukko osoitti majesteettista yrjöjenaikaista, vaniljakiisselin värisestä Cotswoldin kivistä rakennettua kartanoa, joka katseli kukkulaltaan pientä kylää kuin Rooman keisari alamaisiaan. Talo oli jyrävä ja neliskanttinen, kuusiruutuisia ikkunoita oli symmetrisesti kolmessa kerroksessa, ja katto oli tehty hopeanharmaista kivilaatoista. Seinillä kiipeili sinisadetta, ja pääovea reunustivat näyttävät kivipylväät. Varmaan niitä entisiä aateliston maalaiskartanoita, jotka oli sittemmin myyty ja jaettu pienemmiksi asunnoiksi. Vai voisiko tämä olla vanhainkoti? Oli kummin tahansa, rakennus oli joka tapauksessa vaikuttava. Lou sammutti moottorin, juoksi avaamaan auton oven, auttoi vanhuksen jaloilleen ja nosti sitten ostokassin takakontista. ”Tässä tämä.”

Ukko ei tehnyt elettäkään ottaakseen kassin. ”Kannatko sen sisään?”

No, ei Loulla tietysti ollut kiire minnekään eikä mitään tähdellisempääkään tekemistä. Hän odotti, että ukko avasi sivuoven ja kulki perässä ensin yhtä käytävää ja sitten toista, kunnes he tulivat keittiöön.

Ei tämä sitten ollut vanhainkoti. Eikä näyttänyt siltäkään, että talo olisi jaettu pieniksi asunnoiksi.

”Panisitko ostokset vielä kaappeihin?” Ukko kaivoi pika-liimatuubin laatikosta ja istahti kuluneen tammipöydän ääreen korjaamaan silmälasejaan.

Lou nosti kassista kahden kappaleen paketin pakastettuja kalapihvejä. ”Missä pakastin on?”

”Siitä ovesta sinne apukeittiöön.”

Lou hymyili. ”Kymmenen minuuttia sitten minut julistettiin varkaaksi, ja nyt sitten annetaan iloisesti vaellella pitkin taloa.”

Ukon kulmat kohosivat. ”Se on apukeittiö. Ei ole tapana säilyttää siellä timanttisäkkejä.”

”No ei varmaankaan.”

”Ja kuka tässä iloisesti tekee yhtään mitään. Homma nyt kumminkin pitää hoitaa. Ja jalkaa särkee.”

Keittiö oli näyttänyt pölyiseltä ja hoitamattomalta, ja niin näytti apukeittiökin. Kun Lou palasi jatkamaan ostosten purkamista, hän kysyi: ”Asutteko täällä aivan yksin?”

Mies nyökkäsi, avasi pöydällä nököttävän keksipurkin ja huokasi nähdessään, että se oli tyhjä.

”Käykö joku kuitenkin auttelemassa?”

”Ei.”

Miesparka kuulosti loputtoman väsyneeltä, aivan kuin hän olisi jo antanut periksi ja hyväksynyt kohtalonsa, sen että oli onneton ja yksin. ”Vaimonne on sitten kai kuollut? Otan osaa.”

”Häh? Ei minulla mitään vaimoa ole. Ei ole koskaan ollutkaan.” Ukko katseli Louta epäluuloisena. ”Miten sinä et muka sitä tiennyt?”

Lou vilkaisi häntä. ”Minulta on tainnut jäädä elämäkertanne lukematta.”

Oivallus valaisi ukon kasvoja. ”Etkö ole takäläisiä?”

”En. Asun Selly Oakissa.”

”Ai missä?”

”Selly Oakissa, Birminghamissa.” Lou nosti viimeiset ostokset jääkaappiin, joka pursuili vanhaksi mennyttä ruokaa.

”Nyt voit panna vettä kiehumaan. Teepusseja on sinisessä purkissa. Mitä sinä Foxwellissa sitten teet?” Äänensävy oli syyttävä.

”Olen menossa yhden ystävän luokse. Vanhan koulukaverini Cheltenhamista.” Ukko halusi rupertella, koska oli yksinäinen, Lou tajusi, vaikka mies mieluummin kuolisi kuin myöntäisi sen.

”Ja mikä tämän ystävättären nimi on?”

”Ystävän. Hän on mies. Sammy Keeler.”

”Keeler? Toinen niistä veljeksistä sitten kai? Kumpi niistä on Sammy? Se rähjäinen punapää, joka soittelee aina sitä pirun kitaraa?”

Tarkka kuvaus kieltämättä. ”Se juuri.”

”Ei kumminkaan poikaystäväsi?”

”Ei.”

”Mikä sen toisen nimi on?”

”Remy.”

”Niinhän se olikin. Kaksi sokeripalaa. Äläkä ota pussia pois ennen kuin se on hoitanut hommansa.”

Loun puhelin soi juuri kun hän sekoitteli teetä kupissa.

”Hei”, Sammy sanoi. ”Joko olet siellä? Kuule, Didcotissa on joku rataongelma. Juna seisoo, ja menee varmasti vielä ainakin tunti ennen kuin ehdin kotiin.”

”Ei hätää, pärjäilen täällä ihan hyvin. Olen juuri yhden herran keittiössä”, Lou sanoi iloisesti. ”Tapasimme ruoka-kaupan parkkipaikalla, ja herralta hajosivat silmälasit joten ajoin hänet sitten tänne.”

”Kuka tämä herra on?” Sammy kysyi. Foxwellissa melkein koko ikänsä asuneena hän tunsi kaikki.

”En tiedä. Herra joka asuu isossa talossa täällä mäen päällä”, Lou sanoi ja selitti sitten pöydän ääressä istuvalle vanhuk-
selle: ”Sammy soittaa. Hän kysyy, kuka te olette.”

”Allsopp.”

Vähän hassu nimi, mutta minkäpä kukaan nimelleen mahtaa. ”Nimi on Allsopp”, Lou sanoi Sammylle.

”Ei kai sentään Edgar Allsopp?” Sammy alkoi nauraa. ”Huh! Oletko ihan oikeasti Walton Housessa?”

Walton, niin pihatien portin kivipylväässä oli tosiaan tainnut lukea. Jos Lou olisi ollut yksin, hän olisi luultavasti

viitsaillut: ”Yritätkö nyt sanoa, että tämä Allsopp on kirvesmurhaaja?” Mutta koska Edgar istui noin kahden metrin päässä, hän sanoi vain: ”Siellä juuri! Olen tässä laittamassa herra Allsoppille teetä.”

”Lykkyä tykö. Allsopp on sietämätön kusipää.”

Lou väläytti Edgarille aurinkoisen hymyn. ”Ihan samaa mieltä!”

”Mutta jos nyt joku hänen kanssaan tulee toimeen, niin sinä kai sitten. No, soitan uudestaan vähän ajan päästä. Ehdin täältä kotiin varmaan viimeistään kuudeksi.”

Lopetettuaan puhelun Lou kalasti teepussin omasta kupistaan ja lähti viemään sitä roskakoriin. Kun hän kurotti kohti roskista, jalka lähti liukumaan lattiaa pitkin ja vähältä piti, ettei Lou lentänyt päin seinää.

”Kömpelys”, Edgar sanoi.

”Lattiassa on jotain. Liukasta kuin luistinradalla.” Lou kumartui tunnustelemaan lattiaa käsin. ”Öljyäkö tähän on kaatunut?”

”Ei”, Edgar ärähti. ”Voita se oli.”

”No, ei lattiaa voi tällaiseksi jättää. Se pitää pestä.”

Edgar näytti kauhistuneelta. ”Mitenkäs minä näiden polvien kanssa sen tekisin?”

Päätään pudistellen Lou avasi allaskaapin ja löysikin antiikkisen näköisen harjan ja pesuvadain, johon laski kuumaa vettä ja kaatoi pesuainetta. Musta-valkokuudullista laattalattiaa jynssätessään hän sanoi: ”Olisi varmaan hyvä palkata joku hoitamaan näitä tällaisia.”

”Kyllä minulla ennen olikin. Mutta hän lähti, niin kuin ne kaikki edellisetkin.” Edgar osoitti tuolin alle. ”Tuolta myös.”

Lou kohottautui kyykkyyen ja katsoi Edgaria. ”Onko teillä aavistustakaan, mikseivät he ole oikein viihtyneet?”

Silmänräpäyksen ajan Edgar näytti siltä kuin olisi ollut puhkeamassa hymyyn. Niin ei kuitenkaan käynyt. ”Liian laiskaa ja työhalutonta väkeä”, hän sanoi ja hörppäsi teetä.

”Riittävän vahvaa?”

”Mistäs minä sen tietäisin? En käskenyt nostaa jääkaappia suorille käsivarsille.”

Oli Loun vuoro hymyillä. ”Tarkoitin teetä.”

”Ai, kai tämä menettelee. Vähempikin maito olisi kyllä riittänyt.”

Kun lattia oli jynssätty, Lou sanoi: ”Kuulkaahan, entä jos kirjoittaisitte työpaikkailmoituksen ja minä veisin sen lehti-kauppiaan ikkunaan? Tässä nyt samalla kun menen. Palkkaatte jonkun siivoamaan täällä kerran tai kaksi viikossa, mitenäs olisi?”

Edgar huokaisi niin äänekkäästi, että olisi luullut Loun komentaneen hänet juoksemaan maratonia. ”Ei kaksi kertaa viikossa riitä mihinkään.”

”No hyvä, useammin sitten.”

Lou löysi laatikosta kynän ja nuhjuisen lehtiön. Kun hän laski ne pöydälle, Edgar sanoi: ”Kirjoita sinä. Kuusi aamupäivää viikossa, siivoamista, ruuanlaittoa ja sen sellaista.” Hän oli hetken hiljaa ja lisäsi sitten jalomielisesti: ”Sunnuntain saa pitää vapaata.”

Lou kirjoitti kaiken ylös, ja Edgar saneli puhelinnumerosa. Kun päästiin tuntipalkan kohdalle, Lou sanoi: ”Yleensä työnantajat maksavat hiukan enemmän”, ja ärsyyntyneesti huokaisten Edgar kohotti summaa.

”Minä otan tämän mukaan ja menen käymään lehti-kauppiaan luona nyt saman tien. Kirjoitan tiedot sellaiselle kortille, joka sopii ikkunan ilmoitustaululle.” Lou taittoi paperinpalan ja pani sen laukkuunsa. ”Mikä lehtikauppaa pyörittävän naisen nimi on?”

”Mistä minä tietäisin?”

”Miten pitkään olette asunut täällä?”

”Olen syntynyt täällä. Muutin Lontooseen, mutta tulin takaisin kolmisenkymmentä vuotta sitten, kun vanhempani kuolivat.”

”Siinä tapauksessa voisi olla aika selvittää naisen nimi. Ihana ihminen, todella ystävällisen tuntuinen. Me juttelimme hetken, kun hän oli kastelemassa amppelikukkia siinä kauppansa edessä.”

”Hmph. Mutta odotas nyt vielä hetki.” Lou nosti jo laukua olalleen, mutta Edgar ojensi hänelle kynää. ”Jätä vielä puhelinnumerosi ennen kuin menet.”

”Miksi?”

”Koska minä saatan haluta soittaa. Kuinka kauan aiot viipyä?”

”Vain tämän viikonlopun. Lähden jo sunnuntaina kotiin.” Lou alkoi kirjoittaa puhelinnumeroaan lehtiöön ja tunki kiussausta antaa tarkoituksella väärä numero. Mutta ei hän siihen pystynyt, ei hän ollut sellainen ihminen ollenkaan.

”Onko sinulla työpaikkaa?” Edgar kysyi.

”On. Olen kotihoitaja. Ja nautin siitä”, Lou sanoi, sillä ihmisillä oli tapana kyseenalaistaa hänen ammatinvalintansa eikä häntä huvittanut nyt aloittaa sellaista keskustelua.

”Lapsia?”

”Ei.”

”Mies?”

”Ei enää.”

”Ai, mies jätti ja lähti?”

”Tavallaan. Hän kuoli.”

Siinä kohdassa kuka tahansa muu olisi huudahtanut: ”Voi herranen aika, miten kamalaa. Otan osaa.”

Mutta ei Edgar.

”Milloin se tapahtui?”

”Vuosi sitten.” Vähän yli yksitoista kuukautta. Riittävän lähelle.

”Miten hän kuoli?”

”Yltä päältä kermavaahdossa.” Lou hätkähti. Hän ei ollut aikonut sanoa sitä ääneen. Sanat olivat vain pulpunneet ulos hänen suustaan, reaktiona mielikuvaan jonka aivot olivat tuottaneet.

Hetken hiljaisuuden jälkeen Edgar nauraa hohotti. Nauru kuulosti ruosteiselta, aivan kuin olisi ollut ikuisuus siitä kun Edgar oli edellisen kerran nauranut. Vaikea tietysti kuvitellaan, että hän olisi. Hän laski teemukin kädestään niin että teetä läikkyy pöydälle. ”Mitä se tarkoittaa?”

Loun ei olisi pitänyt mennä sanomaan niin. Hän pudisti päätään ja otti askeleen kohti ovea. ”Ei mitään. Istukaa te vain, minä löydän kyllä ulos.” Ei sillä, että Edgar olisi ollut aikeissa nousta häntä saattelemaan. ”Eikä syytä huoleen, käyn kyllä viemässä ilmoituksen sinne kaupan ikkunaan.”

”Hei sitten.” Edgaria ei näyttänyt enää kiinnostavan, sillä hän kiskoi jo edellisen sunnuntain *Telegraphia* lähemmäs.

Lou lähti ja sulki raskaan oven perässään. Tietenkään Edgar ei ollut kiittänyt. Työnsä ansiosta Lou oli kuitenkin tottunut tulemaan toimeen kaikenlaisten ihmisten kanssa. Jopa Edgarin tapaisten kärktyisien ja huonokäyttöksisten vanhojen ukkojen.

Luku 2

”Onnistuu ilman muuta”, tiskin takana seisova nainen sanoi iloisesti. ”Kaksi viikkoa nyt ensi alkuun? Kenen puolesta ilmoitus tulee?”

Lou kohensi ryhtiään. ”Hänen nimensä on Edgar Allsopp.”

”No miten sattuikaan. Hänellä on siis yhä haku päällä? Olisi luullut hänen jo luovuttaneen. Voi anteeksi.” Nainen hymyili iloisesti. ”Sukulaisia?”

”Ei sinne päinkään. Tapasin hänet vasta tässä iltapäivällä, vein hänet kotiin kun hän oli kaatunut. Onhan hän... melkoinen tapaus”, Lou sanoi.

”Voi sen noinkin ilmaista. Voisi sanoa myös, että täysin mahdoton tapaus.”

”Kuulostaa siltä, että hänellä on ollut jokunen kotiapulainen ennenkin.”

”Hah, kokonainen liuta niitä on ollut. Kukaan ei kestä kovin pitkään. Serkkunikin oli siellä viikon, mutta ei siitä tullut mitään sen ukon kanssa. Serkkuni lopetti, kun Allsopp valitti siitä että hän lauloi pihalla pyykkii ripustaessaan.”

Lou virnisti. ”Tsemppiä sitten vain seuraavalle.”

”Ilmoituksen pitäminen ikkunassa maksaa punnan viikossa.”

Lou kaivoi laukustaan kaksi puntaa ja maksoi. Samalla hetkellä puhelinkin heräsi taas henkiin ja soitti muutaman

tahdin mittaisen merkkiäänänen, joka kertoi että Sammylta oli tullut viesti.

”Kuulostipas se tutulta. Mikäs se onkaan? Anteeksi kun utelen! Ihan tuttu kappale, mutta ei nyt tule mieleen mikä.”

Viestissä luki: *Nyt liikkuu taas, olen kotona puoli kuuden aikoihin.*

”Tämä on yhden ystäväni oma kappale. Sammy Keelerin.”

”Ai, niinpä tietysti. Kuulinkin, kun hän soitti sitä pubin pihalla muutama viikko sitten. Niin mukava poika. Ja sisukas, ei anna periksi millään, soittelee vain menemään vaikka mikä olisi. Miten harmi, että siinä on käynyt niin.”

”Sammylla on keikka Karhu-pubissa tänä iltana”, Lou sanoi. ”Siksi minä oikeastaan tulinkin Birminghamista, kuuntelemaan ja kannustamaan.”

”Voi sentään, miten hyvä ystävä sinä olet.” Nainen työnsi postikortinkokoisen ilmoituslapun ikkunan muovitaskurivistöön ja lisäsi vielä myötätuntoisesti: ”Ei ehkä kannata odottaa valtavia väkijoukkoja. Saatat hyvinkin olla ainoa.”

Tuuli oli laantunut ja ilma oli lämmin, joten joen varren puissa penkeillä oli ihan mukavaa istuskella odottamassa. Lou oli ostanut kahvilasta mukaan kahvin ja nakkipasteijan ja katseli nyt, miten kaakattava ankkaperhe saalisti lehtitaikinan lastuja nurmikolta sitä mukaa kun hän niitä ripotteli, kunnes he olivat yhdessä tuhonneet koko pasteijan.

Veden pinnalla tanssivat auringonvalon sirpaleet häikäisivät silmiä, ja Lou kaivoi aurinkolasit esiin. Olipa kivaa kerrankin käyttää niitä niiden oikeaan tarkoitukseen eikä aina vain toisten uteliailta katseilta suojautumiseen.

Siitä lähtien kun Brett oli kuollut, muistot yhdessä viete-tyistä hetkistä olivat hallinneet melkein jokaista hetkeä. Nyt

kun melkein vuosi oli jo kulunut, sitä ei käynyt enää aivan yhtenä, mutta eivät muistot olleet kadonneet minnekään, vaikka olivatkin välillä näkymättömissä, aivan kuin rannalla kasvavat vesikasvit jotka hulmahtelivat heti joen pinnan alla kuin havaijilaistanssijan ruokohame. Kahvia hörppiessään Lou huomasi muistojen tulevan esiin yksittäisinä kohtauksina, joista siirryttiin hyppäyksellä aina seuraavaan, koko heidän kaksivuotisen yhteisen taipaleensa ajalta.

Kaikki oli alkanut niin hyvin – tietysti oli, eipä Lou muuten olisi koskaan seuraaville treffeille suostunutkaan. Ja miten paljolta tuskalta hän olisikaan välttynyt, jos olisi siinä kohdassa sattunut kieltäytymään.

Mutta sinä iltana kun hän ja Brett olivat tavanneet kaikki oli tuntunut upealta, juuri tismalleen oikealta. Se oli tuntunut merkiltä, tulevaisuudesta kertovalta ennenäyltä. Mikä sitten todisti kai lähinnä, miten pahasti ihminen voikin erehtyä. Koskaan ei voi tietää mistään mitään.

Lou oli ollut siihen aikaan töissä hoitokodissa, ja hän oli ollut viettämässä iltaa työkavereidensa kanssa. He olivat ensin ottaneet muutaman lasillisen kaupungilla ja lähteneet sitten yökerhoon. Siellä he olivat ehtineet olla vain hetken, kun Lou oli ollut tulossa vessasta ja häntä oli lähestynyt pitkä, leveäharteinen mies, joka oli hymyillyt säteilevää hymyä ja sanonut: ”Ai hei, Lou, näytätpä upealta tänään!”

Miehellä oli kauniit silmät ja avoimet, luotettavan näköiset kasvot, ja hän oli selvästi ilahtunut Loun nähdessään. Lou mietti ja mietti, mutta ei muistanut missä olisi tavannut miehen aikaisemmin, ja lopulta hänen oli pakko myöntää se.

”Vai niin, nyt egoni sai kovan kolauksen.” Mies kuitenkin nauroi eikä näyttänyt loukkaantuneelta. ”Olen Brett Miles. Kiva tavata taas, vaikka et minua muistakaan.”

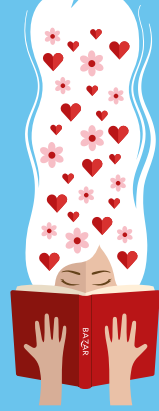
”Anteeksi, en kyllä millään muista. Olen töissä Elmsillä Edgbastonissa, jos vaikka tunnet minut sieltä. Jos olet käynyt jotain sukulaista katsomassa.”

”Ei, en sieltä. Kuule, olen juuri menossa baaritiskille. Tuonko jotain? Sitten saat pari vinkkiä. Vaikka täytyy kyllä sanoa, etten käsitä miten olet voinut unohtaa.”

Loun työkaverit olivat antautuneet tanssiin eivätkä erityisemmin kaivanneet häntä. Uteliaana Lou suostui juomaan miehen tarjoaman drinkin ja vietti seuraavat kaksikymmentä minuuttia tuijotellen miestä pöydän yli ja miettien, missä he olisivat voineet tavata. Mies oli siinä määrin miellyttävä, että ei kai Lou nyt ketään hänenlaistaan olisi voinut noin vain unohtaa?

Lopulta oli aika paljastaa kortit. Brett tunnusti, ettei ollut koskaan aikaisemmin edes nähnyt Louta, oli vain pannut hänet merkille heti kun hän astui ovesta sisään ja kuullut sitten jonkun samasta porukasta käyttävän nimeä Lou, kun he olivat jonottaneet baaritiskille.

”Anteeksi.” Brett näytti katuvalta. ”En ole oikein hyvä saamaan tyttöjen huomiota. Oli hirveä tarve päästä vähän juttusille kanssasi, mutta pelkäsin että mokaan koko jutun. Ensivaikutelman luomiseen kun saa vain yhden mahdollisuuden. Jos olisin pyytänyt tanssimaan, olisit luultavasti kieltäytynyt. Ei ole kovin helppoa tutustua ihmiseen, joka on viettämässä iltaa kaveriporukalla. Ajattelin, että jos vähän huiputan, saan sinulta ainakin pari minuuttia ennen kuin kyllästyit ja kävelet tiehesi.” Brett kohautti olkapäitään kuin olisi paheksunut itseään. ”No niin, tunnustukset päättyvät siihen. Tein niin, koska minulla vain oli sellainen tunne, että jos en edes yrittäisi, en näkisi sinua enää koskaan, ja sitten saisin katua koko loppuelämäni.” Brett oli hetken hiljaa.

#hyvänmielenkirjat

Tarjous, josta on mahdoton kieltäytyä

Menetettyään työnsä ja kotinsa Lou kirjaimellisesti törmää uuden elämänsä alkuun. Hän ei olisi koskaan kuvitellut asettuvansa asumaan pieneen, hiljaiseen Foxwellin maalaiskylään, mutta mielen muuttaa houkutteleva työtarjous. Lou pestautuu kahdeksankymmppisen Edgarin kotiapulaiseksi ja alkaa hiljalleen rakentaa itselleen uutta arkea.

Foxwellissa asuu myös Loun paras ystävä Sammy sekä tämän hurmaava veli, Remy. Lou ei aio langeta Remyn pauloihin, sillä poikaystäväehdokas löytyy lähempääkin, Edgarin tuttavapiiristä. Erään väärinkäsityksen myötä kaikki kuitenkin muuttuu, ja kun Loun tulevaisuus on jälleen vaakalaudalla, ihmisten todellinen luonne alkaa paljastua.

Lupaa minulle on täynnä unohtumattomia hahmoja, joiden seurassa saa kokea tunteiden koko kirjon. Jill Mansellin vallaton tyyli ja terävä dialogi viekoittelevat lukijan mukaansa jälleen kerran.

K

9 789524 031776